

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2020, č.j. CPR-41085-3/ČJ-2019-930310-V246

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2020, č.j. CPR-41085-3/ČJ-2019-930310-V246 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) částečně změněno

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí ze dne 24. 10. 2019, č.j. KRPA-341706-17/ČJ-2019-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), a to tak, že žalovaný počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských Evropské unie, stanovil v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, a stanovil dobu k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, ve zbylé části prvostupňové rozhodnutí potvrdil podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských Evropské unie, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, dále bylo rozhodnuto, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 téhož zákona.

II. Žalobní body

3. Žalobce uvedl, že nerozporuje skutková zjištění správního orgánu, neboť významně překročil možnosti krátkodobého víza, domnívá se však, že zjištěný stav věci byl chybně interpretován a je vůči němu postupováno nepřiměřeně tvrdě, pokud je mu ukládáno správní vyhoštění na 12 měsíců. Napadené rozhodnutí dle jeho názoru nedostatečně zohledňuje závažnost posuzovaného jednání a individuální okolnosti případu. Poukázal na to, že pochází z poměrně chudého státu. Uzbekistán drží v indexu HDI 102. místo, zatímco Česká republika 28. místo. Ke spáchání daného skutku jej vedla tíživá osobní situace a nikoli neúcta k místnímu právnímu řádu. Občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde minimální mzda dosahuje 5 až 10 dolarů, a jsou tak nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Měl za to, že zadržení policejním orgánem a omezení na osobní svobodě již pro něj bylo dostatečným trestem. Uvedl, že občané Uzbekistánu mají velký respekt k policejním orgánům, což se projevilo tím, že žalobce poskytl správnímu orgánu plnou součinnost.
4. Namítal, že intenzita jeho jednání nenaplnňuje kritéria pro uložení správního vyhoštění, rozhodnutí porušuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a je nepřiměřené. Vůči žalobci mělo být užito mírnějšího a výchovného opatření dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť se jednalo o první protiprávnost na území ČR, žalobce se sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, požadoval zahájení řízení a se správním orgánem spolupracoval, provedl doznání a související sebereflexi, k jeho osobě nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zjištěny žádné přitěžující okolnosti a jedná se pouze o exces z jinak řádného způsobu života, který se již po působení správního řízení nebude opakovat. Dle jeho názoru tak lze přistoupit k mírnějšímu opatření.

5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
7. Měl za to, že se adekvátně vypořádal též s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, doba správního vyhoštění byla správním orgánem I. stupně uložena v zákonném rozmezí a s ohledem na závažnost vytýkaného protiprávního jednání v podobě neoprávněného pobytu na území České republiky v období od 1. 9. 2019 do 30. 9. 2019 a s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu žalobce v schengenském prostoru v rozsahu 65 dnů. Rozhodnutí odpovídá individuálním okolnostem daného případu a současně odpovídá též způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech.
8. Uvedl, že správní orgán I. stupně mohl uložit vyhoštění až na 5 let, maximální možnou výměru však neuložil, zohlednil délku vytýkaného jednání, zákonodárce počítal s tím, že délka ukládaného správního vyhoštění bude v rozhodovací praxi odstupňována. Poukázal na to, že se vyskytují případy, kdy za 1 den neoprávněného pobytu na území ČR bylo správními orgány uloženo správní vyhoštění na 1 rok, což bylo následně potvrzeno správními soudy. Byl přesvědčen, že za daných okolností nelze od správního vyhoštění upustit, napadené rozhodnutí je přiměřeným opatřením.
9. Domníval se, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Dne 30. 9. 2019 se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem vyřešení svého neoprávněného pobytu na území ČR, bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné platné vízum, které by ho opravňovalo k pobytu v ČR, a proto vzniklo podezření, že se nachází na území České republiky neoprávněně. Dále bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

z cestovního dokladu žalobce zjištěno, že žalobce měl vydané lotyšské vízum (LVA č. 002556210) platné ode dne 15. 7. 2019 do 6. 8. 2019, počet vstupů 1, délka pobytu 8 dnů. Podle vstupního razítka přicestoval na území Litvy přes Rigu dne 19. 7. 2019, byl tedy oprávněn pobývat maximálně do dne 26. 7. 2019. Žalobce předal správnímu orgánu I. stupně žádost o zahájení řízení o povinnosti opustit území ČR. Následně byl žalobce zajištěn a dne 30. 9. 2019 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

12. Žalobce dne 30. 9. 2019 při svém výsledku do protokolu uvedl, že do České republiky přicestoval za prací asi před měsícem na přelomu srpna a září. Nejprve v červenci přicestoval z Uzbekistánu do Lotyšska, pak do Litvy na základě litevského turistického víza vydaného na měsíc a následně do České republiky, a to již v době, kdy měl neoprávněný pobyt. V České republice si chtěl najít práci a pracovat, i když věděl, že má pouze turistické vízum, to se mu však nezdařilo. Rozhodl se, že pojede domů, a proto se dostavil na Policii ČR. Uvedl, že má peníze na pobyt i na vycestování, doma má manželku, dvě děti, další rodinu a veškeré zázemí, do Evropy jel na zkušenou a vydělat peníze pro rodinu. Tvrdil, že nevěděl, jak dlouho zde může pobývat, hledal práci, kamarádi mu pak řekli, že je zde neoprávněně. O mezinárodní ochranu nežádal, na území ČR nemá žádné vazby, osobní, ani ekonomické či kulturní, nemá zde žádné závazky, pohledávky ani majetek, s ničím se neléčí, nemá žádné překážky ve vycestování do domovského státu.
13. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 30. 9. 2019 vydaného Ministerstvem vnitra na žádost správního orgánu I. stupně vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné, nebyly nalezeny žádné skutečnosti, pro které by žalobci hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí, ani jiné důvody bránící vycestování.
14. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 10. 2019, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Zjistil, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 19. 7. 2019 na lotyšské turistické vízum s platností od 15. 7. 2019 do 6. 8. 2019 s jedním vstupem a platností pobytu v schengenském prostoru na 8 dní, na které mohl na území ČR pobývat oprávněně do 26. 7. 2019, tedy na území členských států EU pobýval bez platného oprávnění k pobytu od 27. 7. 2019 do 30. 9. 2019. Žalobce účel víza úmyslně neplnil, v ČR vyhledal správní orgán až cca 2 měsíce po skončení oprávněného pobytu. Tvrzení o dobrovolnosti tak správní orgán I. stupně považoval za účelové. Shledal, že nejméně od 1. 9. 2019 do 30. 9. 2019 žalobce prokazatelně pobýval v ČR bez platného oprávnění k pobytu, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, správní vyhoštění považoval za nevyhnutelné k dosažení stavu, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, jejichž pobyt je v souladu s platnými právními předpisy. Zabýval se přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shledal, že dopad daného opatření je přiměřený. V tomto směru poukázal na to, že žalobce má blízké příbuzné v Uzbekistánu, v ČR nikoho nemá, je zde poprvé, nemá zde navázány žádné vazby, nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mu bránily vycestovat. Aplikoval ust. § 174a zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

cizinců, po zhodnocení všech kritérií v něm uvedených dospěl k závěru, že dopad tohoto rozhodnutí je přiměřený, neboť žalobce má v Uzbekistánu rodinné vazby, žije tam jeho manželka a děti, na území ČR nežije rodinným životem, bydlí zde na ubytovně, jejíž přesnou adresu nezná, nemá zde zdravotní pojištění, nemá zdravotní potíže a jeho věk jej neomezuje v tom, aby se po návratu opět začlenil do uzbecké společnosti. Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti provinění. Tuto závažnost odvozoval od toho, že žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu na území vědom. Zohlednil, že se žalobce dostavil na Policii ČR dobrovolně, avšak dále vzal v potaz i skutečnost, že do České republiky přicestoval již s vědomím, že je na území členských států v nelegálním pobytovém postavení. Vyšel ze závazného stanoviska k vycestování ze dne 30. 9. 2019.

15. Žalobce podal dne 27. 10. 2019 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém tvrdil, že rozhodnutí nedostatečně zohledňuje závažnost posuzovaného jednání a individuální okolnosti případu, zejména osobní situaci žalobce. Tvrdil, že pochází z poměrně chudého státu, kde životní úroveň je výrazně nižší než v České republice. Ke spáchání dané protiprávnosti jej vedla tíživá osobní situace, nešlo o neúctu k právnímu řádu, a bylo mu již dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem a omezen na osobní svobodě. Tvrdil, že je v neutěšené situaci, snažil se v ČR získat práci, to se mu však nepodařilo. Lze na něj působit mírnějším způsobem dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, je u něj dán předpoklad nápravy.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 21. 7. 2020 uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečnými podklady, vytýkané jednání bylo správně definováno a právně kvalifikováno dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, který zjištěný skutkový stav nijak nerozporoval. Žalovaný odůvodnil změny, které učinil ve vedlejších výrocích upřesňujících uloženou povinnost. Shledal, že doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonných mezích, přiměřeně závažnosti posuzovaného jednání a způsobem korespondujícím s rozhodovací praxí v obdobných případech. Správní orgán I. stupně též správně posoudil kritéria dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se zabýval přiměřeností dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, shledal, že správní orgán I. stupně veškeré relevantní okolnosti posoudil, dospěl ke správným závěrům, které řádně zdůvodnil. Námitky žalobce neshledal opodstatněné. Uvedl, že správní orgán I. stupně zjišťoval okolnosti, které se týkaly jak samotného skutku, tak soukromého a rodinného života žalobce, v jeho prospěch zohlednil skutečnost, že žalobce není veden v evidenci nežádoucích osob, do současné doby neporušil žádný právní předpis, není v evidenci stíhaných, podezřelých a prověřovaných osob, dále zohlednil též dobrovolnost dostavení se žalobcem, a to při stanovení doby zákazu pobytu. Žalovaný považoval za podstatné, že žalobce od 1. 9. 2019 do 30. 9. 2019 pobýval v České republice neoprávněně, neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, ke správnímu orgánu se dostavil až v době jeho neoprávněnosti, správní orgán I. stupně dobrovolné dostavení se žalobce zohlednil dostatečně. K námitce ohledně neutěšené mzdové situace v Uzbekistánu uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobce si svou osobní finanční situaci mohl zlepšit v rámci legálního pobytu za účelem zaměstnání či podnikání, pokud si zvolil riskantní cestu nelegálního výdělků při vědomí nezbytnosti povolení, jdou případné důsledky k jeho tíži. Poukázal na to, že uložení mírnějšího opatření nebylo možné, správní orgán je v případě neoprávněného pobytu bez víza povinen správní vyhoštění uložit, pokud není shledána nepřiměřenost, což v daném případě nebyla. Důvodem neuložení správního vyhoštění nemůže být zájem žalobce na tom, aby nebyl prohlubován jeho neurovnaný způsob života v neutěšené životní situaci. Uvedl, že v postupu správního orgánu I. stupně nezjistil žádné pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost, protiprávní jednání bylo prokázáno, skutkový stav byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, předpoklady vydání rozhodnutí dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny, nebyly zjištěny důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 téhož zákona, stanovení doby správního vyhoštění 2 let shledal za správné ve všech aspektech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

21. V projednávané věci je nesporné, že žalobce na území ČR v období od 1. 9. 2019 do 30. 9. 2019, tedy po dobu 1 měsíce, pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, zároveň od 27. 7. 2019 pobýval neoprávněně v schengenském prostoru. Žalobce skutkový stav zjištěný správními orgány obou stupňů nepopírá, byl si vědom toho, že v České republice pobývá nelegálně a že se jedná o významné překročení možnosti krátkodobého víza, jak uvedl přímo v žalobě. Přesto se domnívá, že s ohledem na motivaci jeho jednání mělo být vůči němu postupováno mírněji a mělo by mu být uložena povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.
22. Soud k tomu uvádí, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
23. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že od 1. 9. 2019 do 30. 9. 2019 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Soud s těmito závěry souhlasí, žalobce přitom nerozporuje, že se dopustil posuzovaného protiprávního jednání, či že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

25. V této situaci správní orgány neměly jinou možnost, než žalobci uložit správní vyhoštění se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neměly zde zákonný prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a uložení mírnějšího opatření v podobě povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a zákona, nejedná se o otázku správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31).
26. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce a též další aspekty tam uvedené.
27. K tomu je třeba uvést, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní.
28. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobce po skončení platnosti schengenského víza přicestoval do České republiky a zcela vědomě zde neoprávněně pobýval, dále vzal v úvahu délku celkového neoprávněného pobytu v schengenském prostoru. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil dobrovolně a dosud se jiného protiprávního jednání nedopustil. V celkovém souhrnu po zvážení všech individuálních zjištění v dané věci správní orgány zcela adekvátně uvedly, že jednání žalobce vykazuje znaky účelovosti, pokud do Evropské unie vstoupil na základě turistického víza, i když věděl, že cílem jeho cesty je hledání práce, dobu platnosti víza žalobce vědomě překročil a do České republiky přicestoval již v době, kdy byl jeho pobyt v Evropské unii nelegální. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily dobrovolnost dostavení se žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 2 let je k přihlídnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní. V této

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

souvislosti soud upozorňuje, že žaloba nesprávně uvádí délku správního vyhoštění jako 12 měsíců.

29. Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobce, v poslední době v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24 dospěl k závěru, že: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
30. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 2 let považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.
31. Soud se zabýval též tvrzením žalobce, dle kterého se posuzovaného jednání dopustil pod tíhou osobní situace, kdy v domovském státě je z ekonomického hlediska nižší životní úroveň. Soud nicméně shledal, že ani taková motivace žalobce nemůže být důvodem nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2019 č.j. 2 Azs 79/2016-39 konstatoval, že *“Skutečnost, že stěžovatelova ekonomická situace po návratu do Arménie nemusí být natolik příznivá, jako je tomu v České republice, popř. že pro něj může být složitější nalézt práci, přitom nemůže sama o sobě vést k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění.“* Stejně tak v posuzovaném případě ekonomické důvody na straně žalobce nejsou důvodem, pro který by nebylo možné mu správní vyhoštění uložit.
32. Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.